

В. Тодоровъ — агрономъ.

Омагьосаното имение.

Въ една плодородна долина се намирало имение, което всички съседи считали за омагьосано. Единъ подиръ другъ, двама притежатели на това стопанство се разорили, поради което никой вече не искалъ да го купи.

Най-после, единъ уменъ селянинъ, минавайки, забелязва, че този имотъ се продава почти на безценица и веднага го закупува.

Всички съседи се очудили на тази негова постъпка. Тъ му казвали, че ще се разори сжщо тъй както неговитъ предшественици, понеже се е вървало, че върху земята, която той купилъ, е направена магия.

Всичко това, обаче, ни най-малко не разколебало новия стопанинъ. Той започналъ да организира стопанството.

Най-напредъ той разгледалъ обора и провѣрилъ, дали има торище. И видѣлъ той, че всичката пикочъ и течностъ отъ тора се изтичала на двора и по наклона отивала на пжтя. По този начинъ най-ценната частъ отъ тора се загубвала.

Той знаелъ, че пикочъта е отлично сръдство за торенето на нивитъ и че трѣбва да я задържи и запази.

Чрезъ добра и достатъчна постилка отъ слама, сухи листа отъ гората и мѣхъ той събиралъ всичката пикочъ; тѣ я попивали. Така добитъкътъ лежалъ по-удобно, и торътъ ставалъ по-добъръ.

Покрай това той събиралъ пепель, купувалъ варъ и фосфорно брашно; съ всичко това той торилъ нивитъ. Той си мислѣлъ: „За да роди нивата повече жито, трѣбва добро торене; за да се добие повече торъ, трѣбва много добитъкъ, а за да се държи много добитъкъ, трѣбва много сѣно.“

Стопанинътъ се справилъ, дали ливадитъ даватъ достатъчно сѣно. Указало се, че отъ тѣхъ се косѣло малко.